

היא נשפטה על סיוע לאש"ף - איך הגיעה לזה?

ועקרה לאוהיו. (הוריה של טרי חיו בנפרד מאז היתה בת שבעיים). סבתא גררו סיפרה, כי זמן-מה לפני שהתבגרה טרי, החלה מגלה התעניינות בלתי-מוסברת בכל הנוגע למיורח-התיכון. היא היתה ילדה טובה, אך הלימודים שיעממו אותה — מאז גן-הילדים, ובילדותה אהבה לקרוא את המאמרים שהתפרסמו בנייטונאל ג'יאורג'יק בנושא המיורח-התיכון. שלא כילדים אחרים בני-גילה, שנהגו לקשט את קירות חדריהם בתמונות של האבנים היפות מתגלגלות והחיפושיות, קירותיה של טרי עוטרו בארבעה פוסטרים בלבד: בית-כנסת, מיסגד, פירמידה וגמל. "עוד אז", אומרת סבתא, "היה חלומה לנסוע למיורח-התיכון. תכופות דיברה על הצטרפות ל-קיבוץ".

בדרך אל בית-הסוהר: טרי פלינר (מימין) בניידת, עם שומר

כפי שהצביעו נושאי הפוסטרים בחדרה של טרי, התעניינותה נגעה ליהודים ול-ערבים כאחד. אך בשנים הראשונות של בית-הספר התיכון היו לה בעיקר חברים יהודים, והיא החליטה להמיר את דתה, הגרמנית-לותראנית, בזו שלהם. כאשר פנתה בבקשה כזו אל אחד הרבנים המקוריים מיום הוא דחה אותה, בטענה שהיא צעירה מדי. "טרי היתה מתוסכלת מאד", נזכרת סבתא, "אך היא היתה ילדה שלוה ומאיר פתח, וקיבלה את הדבר בהשלמה. היא

טרי מייחלת לגירוש

פשוט הרחיקה זאת מחייה. אולם, שנים לאחר-מכן עוד ענדה טרי פלינר מנג'דודי סביב צווארה. בשנותיהעשרה לחייה עסקה טרי בחריי צות בעבודות חלקיות אחרי שעות הלימודים. וחטכה פרוטה לפרוטה על-מנת לנסוע למיורח-התיכון. היא לא התעניינה בכרי לויים המקובלים על בני-גילה, אך היתה נערה בלונדית יפה בעלת חיוך כובש. והיו לה שני חברים: פרחיטיס איראני, ולאחריה סטודנט לבנוני נוצרי. בהיותה בת 17, בשנת 1972, הזמין אותה חברה הלבנוני אל בית הוריו בלבנון למשך הקיץ. היא נסעה, ושילמה עבור הטיוול מכספה. סבתא גררו מספרת כי טרי כתבה אליה באותו קיץ מיכתבים מקסימים, שבהם תיארה את הארץ ואת אנשיה ואמרה שהם יפים אף מחלומותיה הפרועים ביותר. בקיץ שלאחר-מכן חזרה ללבנון עם ידידה, וביקרה בכמה מחנות-פליטים של הפלסטינים. כאשר חזרה לסכסאס היתה כבר פרו-פלסטינית. זכר הדברים שראתה במחנות-הפליטים רדפה ללא-הרהף.

(סעיף 5). אנשי הקבוצה לא טענו דבר לגבי אשמתה או חפותה של טרי, אך החליטו לפעול למען גירושה מישראל. למרבה הפליאה, המערכה המואצת שבה פתחו לא הוענה עליידי מניעים או דאגות אישיים. מבין אנשי הקבוצה, רק קאתרין אדוארדס והסבתא, רוזה גררו, היו מקור-בית לטרי פלינר. לגבי השאר, המערכה היתה עניין של עיקרון בלבד. טרי היתה דמות מוכרת בקאמפוס האוניברסיטה, אך מחוץ לכיתה הכירוה רק מעטים. מכל מקום, כל מי שבא עימה במגע באוניברסיטה סיטת סאן-אנטוניו, ידע עובדה אחת הנורגעת לחייה: לטרי פלינר היה עניין מעמיק במיורח בכל הנוגע למיורח-התיכון.

„להציל את העולם“

טרי פלינר בילתה את מרבית שנות ילדותה ונעוריה בסאן-אנטוניו, שם חיה עם סבתא אחרי שאמה נישאה בשנית

המוקדמים שלו — דבר שנראה חריג ביותר. זמן קצר אחרי האסיפה הגדולה הקימה קבוצה של סטודנטים נדהמים את „הוועדה לזכויות-האדם להגנת טרי פלינר“. הם ערכו פגישות במשך חודש ימים, ואז נודע להם כי טרי העברה בחשאי מכלא נווה-הירצה למחנה-המעצר ביגור, שם הוחל מחדש בחקירות נרחבות. הפעם, על-פי הדו"ח שכתבה טרי עבור השגרירות האמריקאית, איימו עליה כי יוריקו לה ספינת וכי יענישו בעינויים ידד שלה, שלדיכוי המישטרה הוחזק אף הוא במעצר. הפרופסור אדוארדס התקשרה עם מישר-רדיחוף האמריקאי והוברר לה כי הם יודעים שטרי פלינר מוחזקת ביגור, וכי אף הם מודאגים מאד. עתה הקבוצה היתה כבר משוכנעת כי מדינת ישראל הפרה לפחות שתיים מזכויותיה של טרי פלינר שעל-פי מגילת זכויות-האדם של האו"ם: „כל אדם זכאי למישטת הוגן ופומבי...“ (סעיף 10). ו„לא יועמד אדם בעינויים או במישטת אכזרי, בלתי-אנושי או משפיל“

מצא ג'יין וולי

רכ אחד בחודש אפריל ישבה קבוצת סטודנטים, ובתוכה אשה מברגת, בדירה קטנה בסאן-אנטוניו, טקסאס. הם נהגו להיפגש שם תכופות מאז ינואר, ובאותו ערב עסקו במילוי מעטפות ואיסופן בערימה שתפסה כבר כרבע משיטחו של חדר-המגורים. כל חמישה-עשר האנשים היו לבושים בחולצות-טי שעליהן הכתובת: „אל תישטו את טרי פלינר“. המיכתבים שבהם טרחו היו הזמנות לאנשים המעוניינים בכך להצטרף אל המערכה, ועתידיים היו להישלח בבוקר לכל חבר-קונגרס של ארצות-הברית, וכן למאות אנשי-עסקים בעלי-השפעה. אנשי הקבוצה האמינו כי אם יצטרפו אליהם אנשים בעלי מעמד, יהיה לאשה הצעירה סיכוי להשתחרר מן הכלא. ואם כן יהיה, לא תהיה ביניהם מאושרת מן האשה הקשישה, רוזה גררו, סבתא של טרי פלינר.

בשנת 1977 נמנתה טרי פלינר בת ה-23 עם רשימת המצטיינים של דקן אוניברסיטת סאן-אנטוניו בטקסאס — אך בעת שנערכה הפגישה בדירה הקטנה ישבה בכלא יש-ראלי שבו החלה מרצה עונש-מאסר בן חמש שנים על מתן סיוע לאירגון פתח. הקבוצה שבטקסאס, וכמוה ועדה לאומית באוהיו (שבראשה עמדה אמה של טרי, מארי בוטצ'ר), התאגדו לצורך זה אחרי שהאם והפרופסורית קאתרין אדוארדס מאוניברסיטת סאן-אנטוניו נכחו במישטת שנערך לטרי בבית-המישטת המחוזי בתל-אביב, ב-9 בינואר 1978.

אחרי המישטת חזרה אדוארדס לטקסאס וכינסה אסיפה באוניברסיטה, ובה סיפרה ליושבי האולם המלא מפה-לפה מה שראתה ושמענה בישראל. שירותי-הביטחון אסרו את טרי פלינר בהגיעה לנמל-התעופה בן-גוריון בלוד; היא נחקרה ממושכות במשך שלושה ימים, מבלי שירדשה לה להיוועץ בעורך-דין, וחתמה על ארבע הודאות (שתיים בעיברית, שפה שאינה מבינה). אדוארדס לא ידעה את טיב ההאשמות, שכן אלה היו בחזקת מידע חסוי — אך היא סיפרה כי הן נוגעות לביצוע צילומים. אדוארדס דיווחה לשומעיה כי המישטת נערך בחשאינות מוחלטת — היא ואמה של טרי הורשו להיכנס לאולם שבו נערך רק על-מנת להעיד. אנשי השגרירות האמריקאית בישראל נכחו במישטת, אך לא הורשו להשתתף באחדים מן הדיונים

מיכתבה של אם האסירה:

„ישיטו ידיים בשלום ובאהבה“

את המיכתב הכא שזחה אמה של האסירה טרי פלינר אז בעדת כתבה זו, ג'יין וולי, כאשר נודע לה שהיא עומדת לכתוב את הכתבה עבור „העולם הזה“. ג'יין וולי היא עיתונאית אמריקאית, העובדת למען „וירג' וויס“ בניו-יורק וכתיבת-עית אחרים.

ג'יין חיקרה,

היה נחמד מאד לפגוש אותך. אני אסירת-תודה לך על שאת רוצה לכתוב כתבה על טרי. המחשבה שהאנשים בישראל חפצים להבין את בעייתנו מעודדת אותי.

אני יודעת שכל האמהות ששכלו ילדים, מבינות את הרגשת-האובדן שלי, כשם שאני מבינה את הרגשתן שלהן. אני מתפללת בכל יום שהרחמים יבירו, ושבתי תוחזר אלי. לאבית של טרי ולי און כל מרירות כלפי מישח, ואנו מקווים שאין מרירות כלפינו וכלפי בתנו. מתוך שיחותי עם טרי בכלא, יודעת אני שאין מרירות בליבה.

בעזרת האל ונכונותנו, יבוא יום והאנושות תתעלה מעל למרירות, והכל יושיטו ידיים זה לזה בשלום ובאהבה.

שלך באמונה,
מארי בוטצ'ר